

‘Han wilde ook alles zoals het vroeger was.
Ik heb nog dezelfde meubelen’

Lousje Voskuil-Haspers (83)

Weduwe van J.J. Voskuil. Diens enige toneelstuk ging net in première

Tijd van leven

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Mijn moeder vanzelfsprekend, want je mocht als vrouw niet werken als je getrouwd was. Mijn vader was van 1933 tot 1939 werkloos en dat was precies mijn lagereschooltijd. Daardoor hadden mijn ouders veel aandacht voor mij, ik was bovendien enig kind. Mijn moeder was een beetje mensenschuw, ze wilde niet dat ik naar de kleuterschool ging. “Blijf maar thuis, kind, ze kunnen je niks leren,” zei ze. Ik was bijna zeven toen ik naar de lagere school ging en helemaal geen kinderen gewend. Die periode heeft ervoor gezorgd dat ik nooit makkelijk heb kunnen werken met andere mensen om me heen.’

Wat was uw beste tijd?

‘De eerste jaren van ons huwelijk. Han studeerde nog en we leefden van een beurs van honderdvijftig gulden in de maand. Dat was heel primitief, maar ik vond dat fijn. Misschien heeft het te maken met de werkloosheid van mijn vader, waardoor ik vond dat ik weinig geld moest hebben. Dat gevoel is mijn hele leven gebleven. Na een tijdje begon Han meer promotie te maken en daar was ik helemaal niet blij mee. Hij was er zelf ook niet blij mee, hoor, maar ja, hij kon niet anders. Dat had die ruzies tussen ons tot gevolg, nou ja, dat staat allemaal in *Het Bureau*. En de actie Varkens in Nood vond ik een fijne tijd. Dat hebben we helemaal samen gedaan; dan nam ik de hele dag de telefoon op en Han deed de correspondentie. Het was druk, maar ik vond het prettig omdat het voor de dieren was. Dat bond ons.’

Wat vindt u het fijnste moment van de dag?

‘Als ik om een uur of vijf, half zes een borrel ga drinken. Want daar knap ik van op. En altijd dezelfde borrel, Verhoeven, die wij ons hele leven hebben gedronken. Soms denk ik overdag al, als ik niet zo in mijn humeur ben: ja lekker, straks de borrel! Maar ik drink niet veel, hoor, twee borrels, hoogstens tweeënhalf.’

In welke tijd had u liever willen leven?

‘Zoals mijn ouders geleefd hebben; het was zo veel eenvoudiger. In deze maatschappij voel je je niet meer op je plaats. Ik heb al die moderne dingen als internet niet. Han hield er ook niet van, hij wilde ook alles zoals het vroeger was. Ik heb nog dezelfde meubelen, we hebben nooit iets nieuws gekocht. Bovendien hebben de auto's zo veel verknoeid, ze zijn een ramp voor de dieren. Toen Han studeerde, had niemand een auto, iedereen zei: “Ik neem geen auto.” Als dan iemand van ons groepje in de maatschappij kwam en een auto nam, moesten wij verschrikkelijk lachen.’ ■

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

